Política i esport

written by Xavier Martínez Gil | 19 d'agost de 2016

“No s’ha de barrejar política i esport”, diuen amb vehemència, com aquell que li diu a un nen “això no es fa, caca!”, o com quan l’Stevie Wonder deia allò de ‘Don’t drive drunk’ (si beus, no condueixis). Sense anar més lluny, el FC Barcelona ha patit en les pròpies carns trèmules amb Bartomeu (amb Laporta les carns no haguessin tremolat) les sancions de la UEFA pel lluïment d’estelades per part dels espectadors. Ja veieu què seriosament s’ho prenen. L’argument, a priori, sembla fins i tot coherent. Quan estem davant d’equips de futbol (per exemple) les banderes per animar-los haurien de ser, en bona lògica, les que portessin els colors dels equips. El problema és que quan aquest argument s’imposa a base de sancions s’està violentant el dret a la llibertat d’expressió, dret que està uns quants graons per sobre del dret a animar un equip esportiu.

Recordeu quants cops heu vist banderes espanyoles per animar, posem per cas, el Real Madrid quan aquest juga contra el Barça? No és aquest, justament, un cas clar de barrejar política i esport? I quants cops no heu vist aquestes mateixes banderes, fins i tot, amb estampacions de simbologies anticonstitucionals? Massa cops.

Però això del futbol no és res comparat amb el festival de barreges politico-esportives que vivim cada any de traspàs amb ocasió dels Jocs Olímpics. El més important (quasi diria, l´únic) d’aquest esdeveniment són les banderes dels països. El moment estrella de la cerimònia inaugural és la desfilada dels esportistes darrera la bandera respectiva. És l’orgia del nacionalisme, no pas de l’esport. Perquè, parlem clar, qui cony es mira un partit de Bàdminton o una cursa de caiacs si és que no hi ha una bandera pel mig? Ens importa realment l’esport? És més, ens importa l’esportista? O és que potser ens importa més la bandera que hi porta? El “medallero” i el

seu arqueig diari, actualitzat i ordenat de major a menor no falta mai en cap mitjà de comunicació aquests dies. “Hem guanyat una medalla d’or”, diran molts al matí següent asseguts a la barra d’un bar, mentre prenen un quinto i un entrepà de cansalada.

Les olimpíades, de fet, no són més que una competició de banderes. Nacionalisme i esport, política i esport elevats al cub. La bandera per sobre de tot. Però no qualsevol bandera. Un campió del món català em va explicar que els esportistes que van amb la federació esportiva espanyola tenen prohibit per contracte mostrar públicament la senyera, sota pena de perdre la llicència federativa. No importa que la senyera sigui tant “constitucional” com l’espanyola. Es veu que una és política i altra no. Així que no se us passi pel cap dir que tal i qual medallista és català o catalana que de seguida us diran nacionalistes a vosaltres i us trauran la cançoneta de que “no s’ha de barrejar política i esport”.

Recordem que el text del jurament olímpic actual diu el següent: “En nom de tots els competidors prometo que participarem en aquests Jocs Olímpics respectant i complint les regles que els regeixen, comprometent-nos a un esport sense dopatge i sense drogues, en el veritable esperit de l’esportivitat, per a glòria de l’esport i l’honor dels nostres equips”. Fixeu-vos que en cap lloc no parla de banderes ni de països. Cal dir, però, que en la versió primerenca de Coubertin el jurament deia literalment: “Jurem que participarem en els Jocs Olímpics amb un esperit de cavallerositat, per l’honor del nostre país i per la glòria de l’esport”. Aquest tuf nacionalista va fer que s’eliminés la paraula “país” per “equip”. Massa tard, els esportistes ja havien desaparegut rere les banderes.

Arribats a aquest punt, em pregunto què passaria si s’eliminessin totes les banderes dels Jocs Olímpics i que només competissin persones. No seria aquest el veritable esperit olímpic? Mentre això no passi, i mentre estigui

proscrita la bandera de Catalunya a les olimpíades, permeteu-me que rigui cada cop que sento que “no s’ha de barrejar política i esport”.